

JUDECATA CONFIRMĂ CE AM FĂCUT PE PĂMÂNT

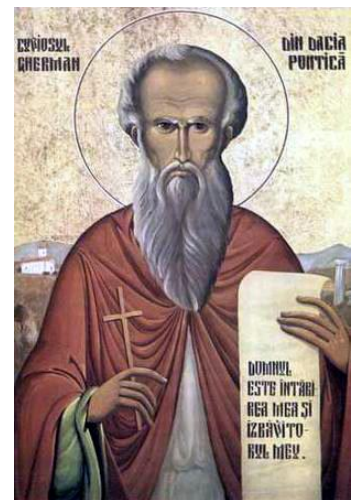
- *Duminica lăsatului sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți* -

Precum este adevărat că suntem muritori și că nimeni nu se poate sustrage tributului morții, tot așa de adevărat este că vom fi judecați. Citim în Sfânta Evanghelie despre Judecata Universală: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale” (Matei 25, 31). Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind acest text, constată că „vorbele Mântuitorului produc o mare frică și o înspăimântare, pentru că atunci când coboară din ceruri ca să Se așeze pe scaunul de domnie al slavei Sale, toți sfinții îngeri coboară împreună cu El la locul Judecății de Apoi, eliberând întregul rai ceresc”. Domnul are un motiv bun pentru a accentua acest lucru. Prima dată când a venit pe pământ, a fost într-un mod umil. El S-a născut într-o iesle, așezată într-o peșteră, „n-avea unde să-și plece capul”, cum a spus El Însuși (Matei 8, 20) și, în cele din urmă, a fost răstignit pe cruce și îngropat. A doua venire a Lui va fi complet diferită. El va veni atunci în slava Lui. Toată splendoarea, măreția și gloria pământească va fi ca un lucru fără valoare înaintea slavei Sale divine! Și El va veni în toată slava Lui! Ucenicii Lui au văzut doar o parte din slava Sa pe Muntele Tabor, „pe cât li se putea”. Veșmintele Sale erau albe ca zăpada, iar fața Lui strălucea ca soarele. Aceasta este doar o mică parte din slava Lui. Cum va fi atunci când va veni la Judecata de Apoi și va cere omenirii socoteală pentru ce a făcut? Această judecată finală va fi înfricoșătoare, pentru că nimic din ceea ce am făcut în viață nu va fi ascuns de Dumnezeu Atotputernic, nici chiar gândurile și intențiile noastre cele mai tainice. Sfinții Părinți spun că numai acele lucruri care au fost dezlegate prin pocăință și mărturisite vor dispărea. Domnul nu va dezvălui aceste lucruri, deoarece Taina Pocăinței acordă iertarea păcatelor. Domnul va descoperi viața fiecăruia, pentru ca toți oamenii și toți îngerii să vadă omul, nu așa cum părea a fi în existența sa pământească, ci așa cum era în realitate. Fiecare persoană are anumite trăiri interioare pe care le păstrează în secret, mai ales pe cele care sunt necurate, păcătoase și rușinoase. Dacă nu au fost curățite prin pocăință, Domnul le va aduce în fața tuturor. Oamenii care ne-au cunoscut vor vedea cum eram de fapt și surprinderea va fi pe măsură. Într-adevăr, noi înșine vom fi îngroziți, pentru că, așa cum a spus și Sfântul Teofan Zăvorâtul, „dreptatea lui Dumnezeu va învinge și, în lumina acestei dreptăți, omul se va judeca pe sine însuși pentru păcatele, greșelile și căderile păcătoase și pentru tot ceea ce nu a fost îndreptat”. Să ne aducem pururea aminte de sfârșitul nostru, să ne amintim mereu de înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, care va fi definitivă și va determina existența noastră pentru veșnicie, și să ne rugăm întotdeauna cum o facem la Sf. Liturghie: „Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, și răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, la Domnul să cerem”.

Sfântul cuvios Gherman din Dobrogea - 29 februarie

Acest sfânt și purtător de Dumnezeu Gherman s-a născut la anul 368 în nordul Dobrogei, din părinți străromâni, fiind din același sat și contemporan cu Sfântul Ioan Casian. Localitatea Casimcea este considerată vatra străbună a acestor doi sfinți daco-romani de la gurile Dunării. Părinții și strămoșii lor erau creștini din primul secol, fiind botezați în numele Prea Sfintei Treimi poate chiar de Sfântul Apostol Andrei și de ucenicii lui, care au semănat cuvântul Evangheliei lui Hristos în jurul Marii Negre și în Sciția Mica, adică Dobrogea de astăzi. După ce a învățat carte în satul natal și pe lângă Episcopia Tomisului, împreună cu fericitul Ioan Casian, cu care a fost prieten și împreună-viețuitor până la moarte, s-a dus să deprindă învățătura Sfinților Părinți în părțile Constantinopolului. Apoi, tot împreună, au intrat în viața monahala, la una din mănăstirile din sudul Dobrogei, ce depindeau de vestita eparhie a Tomisului, unde străluceau mari ierarhi și purtători de Dumnezeu, ca Sfinții Bretanion și Teotim. Dorind o viață mai înalt duhovnicească în Hristos, s-a dus împreună cu fericitul Casian să se închine Cuvioșilor Părinți ce se nevoiau în Egipt, pe valea Nilului. După ce au vizitat pe marii sihaștri de acolo și au primit multe cuvinte de folos de la ei, s-au nevoit un timp în preajma marilor anahoreți egipteni, învățând de la ei neîncetată rugăciune. Apoi s-au dus la Sfintele Locuri și s-au închinat la mormântul dator de viața al Domnului nostru Iisus Hristos. S-au nevoit apoi un timp în mănăstirile din Constantinopol, în preajma Sfântului Ioan Gura de Aur, care i-a hirotonit pe amândoi - Sfântul Ioan Casian diacon, iar pe Cuviosul Gherman, preot. Aceasta era pe la anul 400. În anul 403, când unii ierarhi și dregători din Răsărit, îndemnați de împărăteasa Eudoxia, s-au ridicat împotriva Sfântului Ioan Gura de Aur cerând să-l depună din treapta, atunci și Cuviosul Gherman s-a aflat printre cei ce au luat apărarea marelui ierarh. Acest mare nevoitor era atât de cinstit de prietenul său, Sfântul Ioan Casian, încât îl numea, în cartea sa „Convorbiri cu Părinții din Pustie”, „Sfântul Părinte Gherman”. El a contribuit mult la întărirea vieții monahale în Dobrogea, din Italia și din Galia. După o aspră și îndelungată nevoință duhovnicească, ajungând la măsura sfințeniei, Cuviosul Părintele nostru Gherman a adormit la Roma, în anul 415, dându-și sufletul cu pace în mâinile lui Hristos, plin de zile și de harul Duhului Sfânt. Pentru viața lui aleasă, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în ceata Sfinților Părinți, la 20-21 iunie 1992, cu data de prăznuire la 28 (29) februarie.

SĂPTĂMÂNA ALBĂ

Înainte de începerea Postului Mare, parcurgem o perioadă de trecere, numită săptămâna albă. Este o perioadă de șapte zile dinaintea postului propriu-zis, în care nu se face dezlegare la carne, ci doar la produse din lapte, ouă și pește. Se urmărește prin aceasta obișnuirea organismului cu alimente mai ușoare, fiind de fapt o etapă de tranziție de la alimentația cu produse din carne la una exclusiv vegetariană. Dacă sufletul este instruit în vederea luptei duhovnicești din Postul Mare cu două săptămâni în urmă, prin cele două duminici speciale, a *Vameșului și a Fariseului*, dar și cea a *Întoarcerii Fiului risipitor*, iată că după *Duminica Înfricoșătoarei Judecăți* se alătură și trupul acestei pregătiri. Prin aceste rânduieli, Sfânta Biserică ne oferă binecuvântatul prilej de a ne pregăti mai stăruitor în vederea declanșării și asumării luptei cu păcatele, asalt duhovnicesc care ne va duce pe cărarea virtuților mai aproape de Dumnezeu, nădăjduind astfel că „*de vom posti după lege, după dreptate vom fi încununați*“. Dacă luăm în considerare că duminica dinaintea începerii Postului Mare este numită „*a Izgonirii lui Adam din Rai*“, înseamnă că săptămâna brânzei amintește de șederea protopărinților neamului omenesc în rai, unde nu au mâncat carne. De aceea și noi suntem îndemnați să lăsăm bucatele de carne, nădăjduind a câștiga starea lui Adam înainte de a fi izgonit, când îl putea vedea pe Dumnezeu. Însăși denumirea „*albă*“ ne sugerează starea de curăție la care trebuie să ajungem în post, ce se vrea a fi reîntoarcerea noastră la starea paradisiacă pierdută prin păcat. Sfinții Părinți au statornicit săptămâna albă „*ca un fel de curățire de mai înainte; cu încetul și treptat îndepărtându-ne de la mâncări grase, să primim frâul postului printr-o mâncare mai ușoară*“. Spre finalul săptămânii, sâmbătă, Biserica a rânduit proslăvirea tuturor bărbaților și femeilor care s-au nevoit prin viață ascetică, post și rugăciune. Această aducere aminte de toți cuvioșii și cuvioasele are în vedere următoarea țință: „*având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Deci sfinții purtători de Dumnezeu ne îmbărbătează ca să săvârșim fiecare după putere multele lor virtuți spre a fi învredniciți ca și ei de aceleași răsplătiri*“ (Sinaxar).

Cu alte cuvinte, în urcușul duhovnicesc al postului nu suntem singuri, ci avem alături pe sfinții cuvioși și cuvioase, care sunt modele de urmat, călăuzitori în dificila luptă cu patimile având ca scut asceza și pocăința. La începutul intrării în Sfântul și Marele Post, ni se cere în mod expres nouă, creștinilor, să iertăm tot ce avem asupra cuiva: „*de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta vouă greșelile voastre*“ (Matei 6, 14-15). De ce trebuie să le cerem iertare și să-i iertăm pe semenii noștri? Ca și Domnul să ne ierte și nouă păcatele. Nu primim iertare dacă ne dovedim incapabili s-o dăm. În măsura în care ne place să avem vrăjmași, Îi cerem lui Dumnezeu să ni Se arate dușman. Sunt cuvinte grele, dar adevărate, căci Mântuitorul Hristos nu glumea, nici nu arunca vorbe în vânt. Și totuși, din ce pricină Domnul a condiționat iertarea Lui de cea acordată de noi celor care ne-au făcut vreun rău voit sau inconștient? Răspunsul ni-l oferă Sfinții Părinți: „*Mila lui Dumnezeu se ascunde în milostivirea noastră față de aproapele*“. Așa vom fi motivați să rostim mai ușor către cei din preajma noastră: „*Iartă-mă!*“. Amin. Slavă Tie, Doamne!

Judecata universală este înfricoșătoare prin neprevăzutul pe care-l descoperă

Judecata universală este înfricoșătoare prin contextul și conținutul ei. **Mai întâi**, este înfricoșătoare prin tulburările din univers care o preced: „*Soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor zgudui*“ (Matei 24, 29). **În al doilea rând**, este înfricoșătoare prin solemnitatea ei, anume faptul că Mântuitorul Iisus Hristos vine în slavă, cu putere multă, împreună cu sfinții îngeri ca să judece neamurile, adică toate generațiile și toate popoarele. **În al treilea rând**, această judecată este înfricoșătoare și prin neprevăzutul pe care-l descoperă. Nimeni, nici cei milostivi, nici cei nemilostivi, nu se aștepta ca în cei flămânzi și însetați, în cei străini și goi sau dezbrăcați, în cei bolnavi și în cei întemnițați să fie tainic prezent Dumnezeu-Fiul. Judecata este înfricoșătoare mai ales pentru că ea ne arată contrastul între smerenia lui Dumnezeu-Omul în istorie, care respectă libertatea noastră, și slava dreptății Sale în ziua evaluării libertății noastre din istorie, la sfârșitul lumii. În general, noi suntem obișnuiți să spunem că Dumnezeu este bun, îndelung răbdător, multmilostiv și smerit. De fapt, smerenia Lui s-a arătat în toată viața Mântuitorului Iisus Hristos și mai ales în moartea Lui pe Cruce și îngroparea Lui. La sfârșitul veacurilor, la a doua Sa venire, Mântuitorul Hristos va veni cu putere și cu slavă multă. Până atunci, smerit, tăcut și nevăzut, El ne respectă libertatea noastră de a-L iubi sau de a nu-L iubi, precum și de a iubi sau de a nu iubi pe semenii noștri. Dar, în ziua judecății lumii, Dreptul Judecător Hristos își va arăta și El libertatea Lui, unită cu identitatea slavei Sale, ca fiind Creatorul lumii, Biruitorul morții și Dătătorul vieții veșnice. Smerenia Domnului este spațiul libertății noastre. Dumnezeu este atât de smerit încât Se lasă respins de noi, uitat de noi, Se lasă neglijat de noi. Atât de mult respectă El libertatea noastră încât Se ascunde tainic în oamenii cei mai smeriți, adesea, cei mai neputincioși, în cei care nu pot să-și trăiască viața așa cum ar fi dorit sau ar fi fost normal, ci sunt confrunțați cu sărăcia, foamea, setea, lipsa de libertate, înstrăinarea, boala și duc o existență la limita dintre viață și moarte. Această tainică prezență smerită în oameni a Fiului Omului, Care Se numește Împăratul judecător, este surprinzătoare și înfricoșătoare. Pentru că oamenii nu se așteaptă ca în atâția robi ai sărăciei, ai bolii și ai umilirii de pe pământ să se afle tainic prezent Însuși Împăratul cerurilor. „*Ori de câte ori ați făcut un bine unora din acești preamici frați ai Mei, Mie mi-ați făcut*“. Dumnezeu-Omul este frate cu cei mai neînsemnați oameni, taina și slava iubirii atotmilostive. Săracii sunt avocați puternici pentru cei milostivi, dar și aspri judecători pentru cei care nu au fost milostivi. Ei sunt portarii împărăției cerurilor.

